

Arrest

nr. 65 295 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, "*met bevel om het grondgebied te verlaten*".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het ontvankelijk, doch ongegrond verklaren van de voormelde aanvraag. Deze beslissing, die thans wordt aangevochten, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2009 werd ingediend en op

26.01.2010 werd geactualiseerd door :

D., I. (R.R.: ...)

nationaliteit@...)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar kwam pas in België aan op 26.07.2005, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor van de firma Jessica dd. 29.11.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1300 euro bruto per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 60 jaar oud; 23.08.1950) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene kruist op het typeformulier tevens andere prangende humanitaire situaties aan en verwijst hierbij naar de leeftijd van betrokkene en ernstige medische problemen. Wat betreft de in het verzoekschrift voorgelegde document (zijnde een medisch attest dd. 08.11.2007) dat betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Met betrekking tot zijn integratie stelt betrokkene goed geïntegreerd te zijn. Hij zou Nederlands spreken en lessen volgen om zijn kennis verder bij te schaven. Ter staving legt hij volgende stukken voor: een attest van een cursus maatschappelijke oriëntatie van 2007, een inburgeringscontract dd.08.02.2007, een attest van inburgering dd. 14.05.2007, een verklaring van aanmelding van het Huis van het Nederlands en een verklaring van niveaubepaling van het Huis van het Nederlands dd. 01.12.2009, een attest van een cursus Nederlands van 2006-2007 en een inschrijvingsfiche voor een cursus Nederlands van 2009-2010.

Betrokkene zou een uitgebreide kennisenkring hebben uitgebouwd en legt verschillende steunbrieven van 2007 en 2008 voor om dit te bewijzen. Tevens is hij lid van de Redeemed Christian Church of God en van Igbo Union vzw.

Betrokkene legt voorts nog volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst dd. 29.11.2009, een attest van werkbereidheid van de VDAB dd. 04.11.2009 en een medisch attest dd. 08.11.2007.

Deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering.

Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op

22.12.2006 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan één jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

1.3. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 februari 2011.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet :

"Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Aangezien verzoeker in België is sedert 25 juli 2005 en dus ruim van voor 31 maart 2007;

Aangezien verzoeker goed geïntegreerd is in België;

Dat verzoeker getuigt van werkbereidheid;

Dat hij met betrekking tot deze drie voorwaarden voldoende stukken heeft voortgebracht en het voldaan aan deze voorwaarden dan ook erkend wordt door de bestreden beslissing;

Verzoeker legt ook een arbeidscontract voor van minstens één jaar;

Volgens dit contract zou verzoeker een loon van 1300€ per maand uitbetaald krijgen;

Nu blijkt het wettelijk minimumloon 1387,49 € te bedragen zijnde een bedrag van 87,49€ te weinig waaruit men besluit dat niet aan alle voorwaarden ter zake (gesteld door de instructies dd. 19/07/09)

wordt voldaan en verzoeker aldus niet in aanmerking komt voor regularisatie;

Terwijl het toch wel duidelijk blijkt uit het voorgelegde arbeidscontract dat aan alle andere voorwaarden voldoet dat de werkgever wel degelijk de bedoeling had gelet op het in het contract vermeldde bedrag van 1300 € per maand om het wettelijk minimumloon uit te betalen;

Dat dit een kleine administratieve vergissing betreft die echter verregaande gevolgen heeft voor verzoeker;

Dat men de lokale verankering in hoofde van verzoeker niet betwist, wel integendeel;

Dat men vaststelt dat aan alle andere voorwaarden van de instructies dd. 19/07/09 meer bepaald wathet criterium 2.8.B betreft voldaan wordt door verzoeker;

Dat men dus struikelt over een bedrag van 87,49€ bruto dat per maand te weinig uitbetaald zou worden terwijl dit bij eenvoudige navraag rechtgezet had kunnen worden;

Dat indien men dit nagevraagd had bij verzoeker of zijn werkgever een aangepast arbeidscontract voorgelegd had kunnen worden;

Dat dit aangepast arbeidscontract op heden voorgebracht wordt alsook een verklaring van de nieuwe zaakvoerser;

Op dit punt mag men van de overheid in casu de dienst vreemdelingenzaken toch een grondiger onderzoek naar de feiten en belangen (eenvoudige navraag had al kunnen volstaan) verwachten;

De besluitvorming in deze werd dan ook genomen met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;"

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt voorts dat verzoeker het handelen van de verwerende partij onredelijk acht en zodoende doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dienaangaande moet erop worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

2.1.3. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt expliciet het volgende gesteld: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de*

Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Verzoeker verzet zich hier niet tegen.

Desbetreffend moet nog worden gewezen op het volgende : de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.1.4. In de bestreden beslissing wordt onder meer gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor toepassing van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het komt hem dus toe aan te tonen dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot dat oordeel is gekomen, dan wel dat zij zich heeft gesteund op een niet-correcte feitenvinding.

Verzoeker verzet zich uitsluitend tegen het motief waarin wordt gesteld dat hij niet zou voldoen aan het voormelde criterium en laat de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, zodat deze onverminderd overeind blijven.

Criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt:

“Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

Met betrekking tot de bewoordingen “inkomen equivalent aan het minimumloon” wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het wettelijk bepaalde minimumloon 1387,49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar –verzoeker is 60- en dat dat wettelijk minimumloon is voorzien in de *intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.*

Verzoeker stelt dat volgens het hem voorgelegde contract hij een loon van 1300 euro per maand zou uitbetaald worden, zijnde een bedrag van 87,49 euro te weinig, waaruit men besluit dat niet aan alle voorwaarden ter zake wordt voldaan en hij dus niet in aanmerking komt voor regularisatie. Dit terwijl de werkgever wel degelijk de bedoeling had om het wettelijk minimumloon te betalen. Het betreft dus een kleine administratieve vergissing met verregaande gevolgen. Bij eenvoudige navraag had dit kunnen worden rechtgezet en had een aangepast arbeidscontract kunnen worden voorgelegd. Dat wordt op heden overigens ook gedaan, samen met een verklaring van de nieuwe zaakvoerder.

In eerste instantie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zich, voor wat het bepalen van dat minimumloon, te baseren op het wettelijk vastgelegde minimumloon, zijnde dat zoals bepaald in de voormelde CAO. Het feit dat zij deze CAO precies als referentie neemt, sluit elke willekeur uit. Bovendien kan van verzoeker ook de nodige zorgvuldigheid worden geëist, in die zin dat hij uiteraard niet zelf kan bepalen hoeveel dat minimumloon bedraagt en dus de nodige stappen onderneemt om het bedrag ervan te verifiëren en dienvolgens een arbeidsovereenkomst voor te leggen die voldoet aan de gestelde voorwaarden. Voor zover verzoeker doet gelden dat het op de arbeidsovereenkomst vermelde loon amper 87,49 euro lager ligt kan hij evenmin overtuigen van een onredelijk handelen van de verwerende partij, nu de CAO waarvan sprake het gewaarborgd minimumloon vastlegt voor 3 categorieën van voltijdse werknemers waarbij de verwerende partij de laagst betaalde categorie in aanmerking neemt.

Voorts wist verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag, waarbij hij zich onder meer beriep criterium 2.8B van de instructie, wat de voorwaarden waren waaraan hij moest voldoen, of minstens diende hij dit te weten. Gelet op de duidelijkheid van de voorwaarden in het criterium 2.8B, zoals hiervoor geciteerd, kan hij bezwaarlijk worden gevolgd waar hij stelt dat verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, navraag had moeten doen en hem de gelegenheid had moeten geven om een arbeidscontract voor te leggen dat wél zou voldoen aan de minimumnorm. *In casu* werd een niet mis te interpreteren arbeidscontract voorgelegd dat duidelijk niet voldoet aan de voorwaarden, zodat niet valt in te zien hoe verzoeker zou kunnen ontsnappen aan de zorgvuldigheidsplicht die ook op hem rust, om, als aanvrager van een verblijfmachtiging te voldoen aan de bewijslast die op hem rust om alle elementen bij te brengen die hij nuttig acht ter ondersteuning van de aanspraken die hij maakt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het beoordelen van zijn aanvraag. Gelet op de duidelijke bewoordingen van het bedoelde criterium 2.8B kan verzoeker zich niet met goed gevolg beroepen op zijn verblijf en integratie in België en het feit dat hij voor het overige op alle vlakken voldoet aan de voorwaarden van punt 2.8B. Deze elementen werden overigens door de verwerende partij wel degelijk betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet afdoende geacht om op zich de inwilliging van de aanvraag te verantwoorden. Verzoeker toont geenszins aan, gelet op hetgeen voorafgaat, dat dit blijk geeft van een kennelijk onredelijk handelen, of een foutieve feitenvinding.

2.1.5. Het feit dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een arbeidscontract bijbrengt waarin een hoger loon bedongen is van 1400 euro per maand, kan geen soelaas brengen. Deze overeenkomst dateert van 15 februari 2011 en dus van na de datum van de thans bestreden beslissing. Ze kan de Raad er dan ook niet toe brengen de bestreden beslissing onwettig te bevinden, net zomin als een document met betrekking tot het leertraject Nederlands, dat dateert van 26 januari 2011. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) en op die manier zelf de gegrondheid van de aanvraag te gaan beoordelen. Immers kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). In die zin kan evenmin rekening worden gehouden met de niet gedateerde verklaring die wordt bijgebracht van de nieuwe zaakvoerder, die blijkens het administratief dossier evenmin ter kennis werd gebracht van de verwerende partij voordat de bestreden beslissing werd genomen

2.1.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet gegrond is.

2.2.1. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt :

“Schending van het evenredigheidsbeginsel

Aangezien de dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing vanzelfsprekend dient na te gaan of aan de voorwaarden in casu van het criterium 2.8.B van de instructies dd. 19/07/09 voldaan is;

Dat deze voorwaarden opgelegd zijn in het kader van het algemeen belang;

Dat we in het geval van verzoeker echter dienen vast te stellen:

- Dat hij aan alle voorwaarden van het criterium 2.8.8 van de instructies dd. 19/07/09 voldoet uitgezonderd het wettelijk minimumloon
 - Dat echter duidelijk blijkt dat de werkgever de bedoeling had om dit wettelijk minimumloon uit te betalen en zich vergist heeft
 - Dat verzoeker getuigt van voldoende lokale verankering in België
 - Dat deze beslissing ernstige en nadelige gevolgen heeft voor verzoeker ondanks het slechts gaat om een bedrag van 87,49€ bruto per maand te weinig en op eenvoudige aanvraag een aangepast arbeidscontract voorgelegd had geweest (zie hiervoor)
 - Dat verzoeker nog steeds aan de slag kan op dezelfde werkplaats(nieuwe zaakvoerster) aan de wettelijke voorwaarden(zie hiervoor)
- Zodat de nadelige gevolgen van de bestreden beslissing duidelijk zwaarder doorwegen dan het algemeen belang en de bestreden beslissing dan ook het evenredigheidsbeginsel schendt;”

2.2.2. Verzoeker herneemt dus in wezen de argumentatie van zijn eerste middel en voegt daaraan toe dat de nadelige gevolgen van de bestreden beslissing duidelijk zwaarder doorwegen dan het algemeen belang en het evenredigheidsbeginsel dus wordt geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

In hoofdzaak kan dienaangaande worden verwezen naar het geen hierboven, bij de beoordeling van het eerste middel, door de Raad werd gesteld, en waaruit blijkt dat geen onredelijk handelen van de verwerende partij is aangetoond. Voorts toont verzoeker niet aan, en is de Raad geen bepaling bekend, die de verwerende partij ertoe verplicht om, bij het beoordelen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het belang van verzoeker af te wegen tegen het algemeen belang. In casu werd door de verwerende partij niet meer, maar dan ook zeker niet minder, gedaan dan het beoordelen van de door verzoeker aangebrachte gegevens in het licht van diens aanspraken. Verzoeker toont derhalve geen schending van het evenredigheidsbeginsel aan.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS